

HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT

VỀ TRUNG NGUYÊN MỘT NHÀ ĐOÀN TỰ

Bạch-Tự-Tại quay lại mắng Thạch Phá Thiên:

–Người đã biết bà bà định mồng tám tháng giêng gieo mình xuống biển mà sao không nhắc ta ?

Thạch Phá Thiên đau lòng cơ hồ ngất đi, chàng chẳng buồn tranh biện với lão nữa, để lão oán trách thế nào cũng mặc.

Lúc này gió Nam thổi mạnh, thuyền dương ba lá buồm lên, vượt biển rất mau.

Lúc này gió nam thổi mạnh, thuyền dương ba lá buồm lên vượt biển rất mau.

Bạch- Tự- Tại trách mắng Thạch- Phá -Thiên không ngớt

Đình Bất Tứ lúc này lại mồm năm miệng mười đấu khẩu với Bạch- Tự -Tại. Mấy lần lão toan choảng nhau, nhưng bị người đồng thuyền cản ngăn khuyên giải.

Đến chiều ngày thứ ba, thuyền gần đến Nam Hải bến lục địa, Quân hùng sung sướng hò reo vang dội cả một góc trời. Còn Bạch Tự Tại hai mắt trợn ngược đăm đăm ngó làn sóng biếc như để tìm kiếm thi thể sử bà bà và A- Tú

Con thuyền đi mỗi lúc một vào gần bờ, Thạch- Phá -Thiên vận nhãn lực đến tột độ nhìn xa, chàng đã nhìn thấy khung cảnh trên bờ vẫn như lúc mà chàng xa rời nó, chẳng có chi khác trước. Trên bãi biển từng hàng cây vẫn còn trơ đó. Mé hữu sườn núi lồi ra một mảng. Bên chỗ lồi ra có ba cây dừa trông tựa hồ như hình bóng ba người gầy ốm mà cao ngêu.

Thạch-Phá-Thiên nghĩ tới hai tháng trước rời khỏi nơi đây, Sử bà bà cùng A-Tú đứng trên bờ biển tiễn chân. Bữa nay chàng được bình yên trở về, sư phụ và A-Tú đã xác chôn vào bụng cá, bất giác hai hàng lệ tầm tã như mưa làm cho cặp mắt chàng mờ đi.

Con thuyền vẫn tiếp tục tiến vào bờ. Bỗng nhiên có tiếng la từ vách núi vọng lại. Mọi người liền ngẩng đầu trông lên thì thấy hai bóng người, một xám một trắng song song từ sườn núi nhảy xuống biển.

Thạch- Phá -Thiên nghe tiếng mắt sáng lên, mục quang chàng linh mâu phi thường, nhìn rõ hai người nhảy xuống đó chính là Sử bà bà cùng A-Tú. Chàng vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Trong lúc cấp bách tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, chàng còn kịp nghĩ đâu đến sao ngày nay hai người này vẫn chưa chết ?

Chàng giựt ngay một tấm ván thuyền liệng về phái hai người vừa nhảy xuống, tiếp theo chàng co hai chân lại, dồn hết nội lực vào bàn chân, nhảy thực mạnh về phía trước. Người chàng vọt đi như tên bắn.

Lúc chàng ở đảo Long- Mộc đã học được môn nội công cực kỳ cao thâm trên vách đá, chàng vọt người đi một cái, chỉ còn cách tấm ván từng vài thước, chàng liền khoa chân trái lên đẩy mình đi một bước dài thì chân vừa đặt xuống mặt tấm ván.

Giữa lúc chân trái chàng đặt lên ván thuyền thì người A-Tua đang lướt lẹ xuống mình chàng. Chàng vội vươn tay trái ra ôm được lưng nàng. Hai người đã nặng lại thêm đà nhảy từ trên xuống. Thạch Phá Thiên đang chìm xuống thì chàng lại ngó thấy Sử bà bà đang rớt xuống bên mé hữu, nhưng lúc này chàng không thể ôm thêm mục được nữa. Chàng liền giơ bàn tay đẩy vào lưng mục theo công phu “Ngân -Yên Chiếu Bạch- Mã”

Mượn đà rớt xuống đẩy mục chuyển hướng cho mục hạ mình êm tự vào trong thuyền.

Mọi người trong thuyền lớn tiếng hoan hô.

Bạch-Tự-Tại cùng Đinh-Bất-Tứ tranh nhau vọt lại đầu thuyền. Mất thấy Sử bà bà vọt tới nơi, cả hai người cùng giơ tay ra đón.

Bạch-Tự-Tại quát lên:

–Tránh ra!

Rồi phóng chưởng đánh Đinh -Bất-Tứ.

Đinh-Bất-Tứ toan trả đòn. Không ngờ mục đàn bà che mặt vùng tay đánh mạnh một cái, Đinh-Bất-Tứ liền lăn tồm xuống nước.

Lúc này Bạch- Tự -Tại đã ôm được Sử bà bà. Không ngờ nội lực của Thiên-Phá-Thiên vô cùng hùng hậu còn đọng lại trong người mục, khiến cho Bạch-Tự-Tại đứng không vững phải lùi lại một bước.

“Rất” một tiếng! Hai chân lão đạp xuống ván thuyền mạnh mạnh quá thuyền bị thủng một lỗ lớn . Lão ngồi phịch xuống, mà tay vẫn ôm khư khư Sử bà bà vào lòng, không chịu buông ra.

Lúc này Thạch-Phá-Thiên ôm A-Tú mượn sức bám vào thuyền nổi bập bênh trên mặt nước chờ đến bên thuyền nhảy vọt lên.

Đinh-Bất-Tứ may mà biết bơi lội, lão vừa bơi vừa chửi bới om sòm.

Thủy thủ liệng dây xuống lôi lão lên. Mọi người môn năm miệng mười nhốn nháo cả lên.

Đinh-Bất-Tứ người ướt sũng, đứng thộn mặt ra nhìn người đàn bà che mặt hồi lâu. Đột nhiên lão la lên:

–Người không phải là em... nàng... mà chính là nàng.

Người đàn bà che mặt chỉ cười lạt, hồi lâu mục mới cất giọng âm trầm hững hờ đáp:

–Người thiệt là lớn mật! Trước mặt ta ngươi còn dám em Sư-Tiểu-Thủy.

Đinh -Bất -Tứ la lên:

–Nhuw... Mụ ra chiêu “Phi-Lai Kỳ-Phong” đẩy ra ngã chúc đi. Khắp thiên hạ chỉ có một mình mụ biết chiêu này mà thôi.

Người đàn bà kia nói:

–Người biết vậy là hay rồi.

Mụ đưa tay mở tấm khăn che mặt, để lộ những vết nhăn nheo, nhưng màu da trắng lợt, tưởng chừng như người ở trong bóng tối lâu ngày, không thấy ánh mặt trời thành bị cộm.

Đinh-Bất-Tứ hỏi:

–Văn-Hình! Văn-Hình chết rồi?

Người đàn bà che mặt họ Mai, tên gọi là Văn-Hình. Mụ là người tình ngày trước của Đinh-Bất-Tứ. Nhưng Đinh-Bất-Tứ lại say mê Sử-Tiểu -Thuý, nên bỏ mụ nửa đời nửa đoạn. Không ngờ vụ này xảy ra đã mấy chục năm, đến nay hai người lại trùng phùng.

Mai-Văn-Hình đưa tay trái ra véo tai Đinh-Bất-Tứ. Mụ rít lên lạnh lạnh;

–Người chỉ mong ta chết cho người sướng đời.Có đúng thế không?

Đinh-Bất-Tứ xấu hổ vô cùng. Lão không dám giầy giụa, cứ cười gượng nói:

–Buông ta ra! các vị anh hùng có ở cả đây. Mụ làm vậy khó coi lắm!

Mai-Văn-Hình nói:

–Chính ta muốn cho người ra mặt, Phương Cô của ta đâu, phải trả ta đi!

Đinh-Bất-Tứ đáp:

–Buông tay ra mau! Long đảo chúa đã đã tra ra hiện y ở Khô- Thảo-Lĩnh trên núi Hùng-Nhĩ. Chúng ta đến đó kiếm y.

Mai-Văn-Hình nói:

–Nguuwowowi có kiếm được con ta, thị ta mới buông tha người. Bằng không tìm thấy y, ta xẻo cả hai tai người đó!

Hai người còn đang gây lộn, thuyền đã áp mạn vào bờ. Vợ chồng Thạch-Thanh cùng bọn Bạch-Vạn-Kiểm, Thành- Tự -Học ở phái Tuyết Sơn ra đón.

Mọi người thấy Bạch-Tự-Tại cùng Thạch-Phá-Thiên được bình yên trở về. Sử bà bà và A-Tú gieo mình xuống biển cũng được cứu thoát thì ai nấy vui mừng khôn xiết!

Chỉ có ba người Thành-Tự-Học, Tề-Tự-Miến, Lương-Tự-Tiến là trong lòng thất vọng, nhưng ngoài mặt cũng phải giả bộ vui tươi, tiến đến trước mặt đưa lời chúc tụng.

Bạch-Vạn-Kiểm nói:

–Gia gia! Má má đã bảo chờ gia gia đến mồng tám tháng giêng mà không thấy trở về thì người gieo mình xuống biển tự tử. Bữa nay chính là ngày mồng tám tháng giêng, hài nhi đã gia tâm đề phòng. Không ngờ má má đột nhiên ra tay điểm huyết hài nhi, nên không cản trở được. Tạ ơn trời phạt, gia gia về vừa đúng lúc, chỉ chậm một khắc là không được gặp má má nữa.

Bạch -Tự -Tại làm kỳ hỏi:

–Bữa nay người bảo mới là mồng tám tháng giêng ư?

Bạch-Vạn-Kiểm đáp:

–Đúng thế, Bữa nay chính là mùng tám tháng giêng.

Bạch-Tự-Tại lẩm bẩm;

–Sao lại mùng tám tháng giêng?

Rồi lão gãi đầu nói:

–Mình lên đảo Long Mộc vào ngày mồng tám tháng chạp, rồi ở đó hơn năm chục ngày. Sao bữa nay hãy còn mùng tám tháng giêng?

Bạch-Vạn-Kiểm đáp:

–Gia gia quên rồi ư? Năm ngoái nhuận tháng chạp, tức là có hai tháng chạp.

Bạch-Vạn-Kiểm vừa nói câu này, Bạch-Tự Tại liền tỉnh ngộ ngay. Lão ôm lấy Thạch-Phá-Thiên nói:

–Hảo tiểu tử! Sao người không bảo ta trước. Ha há! Nhuận tháng chạp! Tháng nhuận thiệt là hay!

Thạch-Phá-Thiên hỏi xen vào:

–Nhuận tháng chạp là thế nào? Sao lại hai tháng chạp?

Bạch- Tự- Tại cười nói:

–Người thắc mắc làm chi câu chuyện hai tháng chạp. Hai tháng chạp cũng tốt, ba tháng chạp cũng tốt. Miễn là bà bà không chết thì dù có trăm tháng chạp cũng không sao.

Mọi người nghe lão nói đều cười ồ cả lên.

–Bạch-Tự-Tại ngẩng đầu nhìn lại rồi hỏi:

–Ồ Lão tặc Đinh-Bất-Tử chuẩn đi đâu mất rồi?

Sử bà bà đáp:

–Người để tâm đến hần làm chi? Mai-Văn-Hình kéo tai hần bắt đưa đi tìm đứa con gái là Mai-Phương Cô.

Ba chữ Mai-Phương-Cô, Sử bà bà vừa nói ra, khỏi cửa miệng thì Thạch-Thanh cùng Mẫn-Nhu đều biến ỏi sắc mặt, đồng thanh hỏi:

–Bà bà bảo Mai-Phương-Cô ư? Họ đưa nhau đến địa phương nào tìm kiếm?

Sử bà bà đáp:

–Vừa rồi ta ở trong thuyền nghe mục đàn bà họ Mai nói là họ đi kiếm con gái tư sinh là Mai-Phương-Cô trên Khô-Thảo-lĩnh, núi Hùng-Nhĩ.

Mẫn nhu cất giọng run run nói:

–Tạ ơn trời đất! Thế là mình biết được tin tức về người đó! Thanh ca! Chúng ta... Cũng đi coi chẳng?

Thạch-Phá-Thiên gật đầu đáp:

–Đúng thế.

Hai người liền ngỏ lời từ biệt bọn Bạch-Tự-Tại.

Bạch -Tự -Tại la lên:

–Chúng ta đang lúc náo nhiệt tung bùng. ít ra hết thảy các vị ở lại đây tụ hội nửa tháng hay mười bữa, không ai đi đâu được.

Thạch-Thanh nói:

–Bạch lão bá có chỗ chưa hiểu. Mai-Phương-Cô này là kẻ đại thù giết con của vợ chồng diệt nhi. Vợ chồng diệt nhi bôn tẩu khắp đó đây trên chốn giang hồ để kiếm thị mười tám năm nay mà không ra được chút manh mối nào. Bữa nay đã hay tin, cần cấp tốc theo dõi. Nếu để chậm một bữa thì e rằng để con tiện nhân kia trốn đi mất.

Bạch-Tự-tại la lên:

–Thị ấy giết chết con trai các người ư? Có lý nào thế được? Nếu vậy thì phải bắt thị phân thân làm muôn đoạn mới nghe. Công việc của người cũng là công việc của ta. Đi đi! Chúng ta nên đi hết Thạch lão đệ! Con nữ tặc đó được lão tặc Đinh-Bất-Tứ hộ vệ. Mụ Mai-Văn-Hình lại có môn “Mai-Hoa Quyền” gia truyền rất lợi hại. Vậy lão đệ phải đưa ít người đi giúp sức cho mới có thể trả được mối thù này.

Bạch-Tự-Tại nay được trùng phùng Sử bà bà cùng A-Tú, lão sung sướng vô cùng. Lúc này ai yêu cầu lão cũng ưng ngay.

Thạch Thanh cùng Mẫn-Nhu nghĩ đến Mai-Phương-Cô có Đinh-Bất-Tứ che chở thì mình khó mà trả thù được. Bạch-Tự-Tại chịu ra tay viện trợ, viện trợ là một điều mà hai người mong mỏi vô cùng.

Hai vợ chồng Thạch-Thanh liền quỳ lạy Bạch-Tự-Tại, ngỏ lời tạ ơn. Chương môn chùa Thượng Thanh đi thuyền khác chưa về tới đây, vợ chồng Thạch Thanh nóng báo thù, không đành lòng chờ lão được, liền lập tức đăng trình.

Thạch-Phá-Thiên cũng đi theo mọi người.

Dọc đường không có gì đáng nói. Chẳng mấy bữa đoàn người lên đến núi Hùng-Nhĩ. Trái núi này chu vi rộng đến trăm dặm, không ai biết Khô-Thảo-Lĩnh ở chỗ nào?

Đoàn người tìm kiếm mấy ngày không thấy, Bạch-Tự-Tại nóng nảy không đành lòng được nữa, lão quay ra mắng Thạch-Thanh:

–Thạch lão đệ! “Huyền-Tổ song kiếm” của lão đệ cũng là một nhà kiếm thuật nổi tiếng ở Giang-Nam. Võ công vợ chồng lão đệ tuy còn kém ta đây nhưng cũng không phải hạng tầm thường. Thế mà có đứa con không giữ nổi để cho con nữ tặc giết mất ư? Con nữ tặc thù hằn gì mà lại giết con người:

Thạch Thanh thở dài đáp:

–Vụ này đúng là tiền oan nghiệp chướng đời trước, khó vượt qua!

Mẫn-.Nhu bỗng ghen ngào lên tiếng:

“Thanh ca! Phải chăng Thanh ca cố ý dẫn mọi người đi lạc đường. Nếu Thanh ca không thực lòng muốn giết con nữ tặc để báo thù cho Kiếm nhi...

– ... **nãi** tới đây, nước mắt ràn rụa chảy xuống trước ngực, nghẹn lời.

Bạch-Tự-Tại lấy làm kỳ hỏi ngay:

– Tại sao lại không muốn giết nữ tặc? Trời ơi! Hồng rồi! Lão đệ! Con nữ tặc đó đẹp lắm. Lão đệ đã chàng màng với thị phải không?

Thạch Thanh đỏ mặt lên đáp:

– Bạch lão bá lại nói giỡn rồi!

Bạch-Tự-Tại trợn mắt lên nhìn Thạch Thanh một lúc rồi nói:

– Nhất định là thế! Con nữ tặc nổi dạ ghen tuông nên hạ độc thủ sát hại thawnfcon của Mẫn nữ hiệp.

Bạch-Tự-Tại nhận xét việc mình thì thần trí hồ đồ mà xét đoàn việc người thì lại rất minh mẫn, nói trúng ngay được.

Thạch-Thanh nghẹn họng không biết nói sao được nữa.

Mộ-Nhu nói:

– Bạch lão gia không phải Thanh ca có tình ý gì với thị... Đó là mụ họ Mai kia tự ý tương tư, rồi từ ghen tuông chuyển sang thù hận, giận lây cả đến thằng con tiểu muội. Trời ơi!... Đau đớn cho con tiểu muội!

Thạch-Phá-Thiên đột nhiên la lên một tiếng:

– Chao ôi?

Vẻ mặt chàng coi rất cổ quái. Chàng lại cất tiếng hỏi:

– Ô hay... Sao... Lại đến chốn này?

Rồi chàng quay giò chạy tuốt lên trái núi mé tả

Nguyên trên trái núi này chàng quen thuộc cả từng gốc cây, từng ngọn cỏ. Đó là nơi chàng đã ở từ nhỏ đến lớn. Nhưng bữa nay lại từ mé bên kia trái núi đi lên, nên chàng chưa biết mà nói ra.

Hiện nay khinh công chàng đã đến mức phi thường, chớp mắt đã lên đến đỉnh núi. Chàng xuyên qua khu rừng đi đến một gian nhà cỏ,

Bỗng nghe tiếng chó xủa râm lên. Một con chó vàng từ trong nhà chạy ra nhảy lên vai Thạch-Phá-Thiên. Chàng mừng rỡ gọi rồi rít:

– A-Hoàng! A-Hoàng! Người về nhà rồi ư? Má má ta đâu? Má má ơi! Má Má ơi!...

Trong nhà có ba người chạy ra. Đi giữa là mẹ đàn bà cực kỳ xấu xa. Mẹ chính là mẫu thân Thạch-Phá-Thiên. Hai người hai bên là Đinh-Bất -Tứ và Mai-Văn-Hình.

Thạch-Phá-Thiên mừng quýnh la lên:

– Má... Má...

Chàng ôm con A-Hoàng chạy đến trước mặt mẹ kia. Mẹ lạnh lùng hỏi:

– Mi đi đâu?

Thạch-Phá-Thiên úp úng:

– Hải nhi... Hải nhi...

Bỗng nghe thanh âm Mẫn-Nhu ở phía sau lên tiếng:

– Mai-Phương-Cô! Người bôi mặt hoá trang tưởng gạt được ta ư? Dù người có trốn đi đằng trời...Ta...Ta

Thạch-Phá-Thiên cả kinh, nháy mắt sang một bên, nói ấp úng:

– Thạch-Phu-Nhân!... Phu nhân... nhận nhầm rồi . Y là...mẹ cháu chứ không phải ...Kẻ thù đã giết con phu nhân...

Thạch-Thanh, Mẫn-Nhu nghe Thạch-Phá-Thiên kêu mẹ kia bằng má thì kinh ngạc vô cùng.

Thạch-Thanh hỏi:

– Mẹ đó là má người ư?

Thạch-Phá-Thiên đáp:

– Chính phải! Cháu ở chung với má má từ thuở nhỏ. Một hôm... cháu không thấy má má đâu nữa. Cháu chờ mấy bữa không thấy má má trở về rồi xuống núi đi kiếm má má, càng đi càng lạc lõng không biết đường về. Cả con A Hoang cũng không thấy đâu nữa. A-Hoàng! Có phải A-Hoàng đấy không?

Chàng ôm con A-Hoàng tha thiết âu yếm nó.